

Büki Attila

FEKETE KÉP

Kerstin Spechtnek

A roncs autóra,
mely az út menti
teknősbékát formázza,
süt a hold.
Csempészeid,
a raklapokra dobott
vendégmunkások
holtukban is beszélnek,
mintha munkaadóik
fóliasátra alatt
görnyedve szólnának
az elveszített Afrikáról,
bűnük vércseppjeiről,
mely testükön piros folt.
Beszélnek sosem volt javaikról,
de nem hallja őket
semmilyen földi hatalom
se tegnap, se most.
Villognak fölöttük
fényképezőgépek,
készülnek sajtófotók
s újságok betűibe feketedő szavak.
De hol vannak lemészárlóik?
Ők miért nem beszélnek?
Hagyd békén halottaidat!
Az idegen föld súlya
eddig is nehéz volt testüknek
a fóliasátrak alatt.

Vár, 2013/2.

■ Büki Attila 1948-ban született Szombathelyen. Verset és drámát is ír.

Papp Sándor Zsigmond

KAREL GOTT AZ ELBA VIZÉBEN

Bár a sajtótörténeti szakkönyvek másként tudják, valójában Talpó György géplakatos volt a világ első paparazzója.

Életműve, melyet nem győzött mutogatni a szoba-konyhába beeső, alkalmi látogatóknak, az ággal szemközti falon kapott helyet. Mert így, ha felébredt, tekintete egyből arra az ijedt arcú, félmeztelen férfira eshetett, aki bocsánatkérő, esetlen mozdulattal próbálta eltakarni horpadt ágyékát. Körülötte a nyár harsogó, ám a celluloid olcsósága miatt kissé rozsdás, kedvetlenül exponált színei, háta mögött az Elba fodrozódik pikkelyszürkén. A férfi nemrég kászálódhatott ki a vízből, még megtörölközni sem volt ideje. Ha tovább nagyítanánk a képet, látnánk a libabőrös hajlatokat, a patakokká összeálló vízcseppeket, a meglepetéstől eltorzult vonások mélyét: mindazt, ahová már a művészet sem érhet el. A valóságot látnánk a maga pöre mivoltában, smink nélkül, tomboló közönség nélkül, ahogy azt Isten szabad idejében kifundálta.

A férfi a képen, erősítette meg Talpó a kételkedőkben a gyanút, bizony Kelet Sinatrája. Prága legfőbb exportkincse. A szombat esti tévés revük kihagyhatatlan csillaga. Vagyis Karel Gott maga.

Minden akkor kezdődött, amikor Talpó délidőben épp kitunkolta a pörköltés lábos maradék saftját. Igaz, némileg kedvetlenül, mert nem bírta azt a habszivacsot, amit kenyér gyanánt árultak a boltokban. Az ablak párkányára odakészítette a fürdőkádat is megjárt Sokolt, amit egy könyvvel még ki is kellett támasztani, hogy némi sértett sercegés után magabiztosan álljon rá a Kossuth sávjára, ahol ebben az órában a hallgatók kívánságait teljesítették. A rutinosabbak már tudták, hogy mikor fog szavalni elnyújtott, panaszos hangján Latinovits, mikor jön a Lila orchideák, amelynek első taktusaira a trafikos Horváth Marika szeméből mintegy gombnyomásra peregni kezdtek a könnyek, és mikor lesz végre valami használható, külföldi tánczene, amire a magnósok várnak a környéken, hogy legyen mit bömböltetni a szüreti bálon.

Talpó György nem várt és nem is kért semmit. Az ő fülében semmi se különböztette meg Elvis Presleyt Korda Györgytől: egyik sem volt több, mint rafinált, a csendet alig elviselhetőbbé tévő zajtömeg. De azon a májusi délutánon valami megbolygatta a rendet. A bekonferált, kel-